

Nr 55.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 12 § och 14 § 2 mom. lagen den 9 december 1910 (nr 141, sid. 27) om reglering av prästerskapets avlöning; given Stockholms slott den 26 januari 1940.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 12 § och 14 § 2 mom. lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning.

GUSTAF.

Gösta Bagge.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 12 §¹⁾ och 14 § 2 mom.¹⁾ lagen den 9 december 1910
(nr 141, sid. 27) om reglering av prästerskapets avlöning.

Häri genom förordnas, att 12 § och 14 § 2 mom. lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

12 §.

Varje tjänstgörande — — — utgående belopp.

Extra ordinarie präst, som på grund av styrkt sjukdom eller för fullgörande av militär tjänstgöring, påkallad av särskilda förhållanden, är urståndsatt att mottaga eller uppehålla förordnande som adjunkt eller vikarie, må åtnjuta arvode enligt Konungens närmare bestämmande.

14 §.

2. Adjunktsarvode för — — — extra ordinarie prästen.

Arvode åt extra ordinarie präst, som på grund av sjukdom eller för fullgörande av militär tjänstgöring, som i 12 § avses, åtnjuter befrielse från förordnande, gäldas av kyrkofonden.

Denna lag länder till efterrättelse från och med den 1 september 1939.

¹⁾ Senaste lydelse, se 1925: 458.

*Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 26 januari 1940.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ.

Chefen för ecklesiastikdepartementet, statsrådet Bagge anför härefter:

Sedan Kungl. Maj:t i proposition, nr 72, förelagt 1939 års urtima riksdag förslag angående avlöningsförmåner till viss civil personal i statens och kommuns tjänst under tjänstledighet för fullgörande av viss militär tjänstgöring i anledning av anbefalld förstärkt försvarsberedskap m. m., mot vilket förslag riksdagen icke haft något att i huvudsak erinra (urtima riksdagens skrivelse nr 92), ha bestämmelser i ämnet meddelats genom kungörelserna nr 967—969/1939. Kungörelserna avse avlöningsförmåner under tjänstledighet för fullgörande av militär tjänstgöring jämväl i anledning av partiell mobilisering.

I fråga om viss statsanställd civil personals avlöning under tjänstledighet för värnpliktstjänstgöring i anledning av anbefalld förstärkt försvarsberedskap och partiell mobilisering ha därjämte bestämmelser meddelats i kungörelserna nr 749 och 918/1939.

Jag torde inom kort få tillfälle att underställa Kungl. Maj:t frågan om meddelande av motsvarande bestämmelser beträffande viss lärarpersonal vid privatläroverk och folkhögskolor m. m. Jag erinrar, att urtima riksdagen i skrivelse nr 93 förklarar sig icke ha något att erinra mot Kungl. Maj:ts i propositionen nr 85 framlagda förslag i ämnet.

Motsvarande spörsmål har nu uppkommit beträffande extra ordinarie präster. Framställningar om avlöning åt dylika prästmän för tid, då de äro inkallade till värnpliktstjänstgöring i anledning av anbefalld förstärkt försvarsberedskap, föreligga från domkapitlen i Göteborg, Växjö, Lund och Härnösand. I ärendet ha kammarkollegiet och statskontoret avgivit utlåtanden.

De tjänstgörande extra ordinarie prästerna kunna med hänsyn till anställnings- och tjänstgöringsförhållandena uppdelas i följande huvudgrupper:

1. *kyrkoadjunkter* eller i pastorat jämlikt de av Kungl. Maj:t fast-

ställda löne regleringarna stadigvarande, på förordnande anställda biträdande präster;

2. *pastoratsadjunkter* eller av domkapitlen antingen såsom ämbetsbiträden åt ordinarie präster eller såsom vikarier å ordinarie eller kyrkoadjunktstjänster förordnade hjälppräster;

3. *vakansvikarier* eller å vakanta prästerliga tjänster förordnade vikarier, beträffande vilka Kungl. Maj:t för varje särskilt fall meddelat föreskrift om vikarien under förordnandet tillkommande löne förmåner; samt

4. *stifts- och kontraktsadjunkter* eller för speciella prästerliga uppgifter tillsvidare eller för viss tid jämlikt av Kungl. Maj:t för ettvar fall meddelade föreskrifter förordnade präster med stift, respektive kontrakt såsom verksamhetsområden.

Såväl kyrkoadjunkt som extra ordinarie såsom vakansvikarie förordnad prästman äger, redan jämlikt nu gällande bestämmelser, vid tjänstledighet jämväl av här ifrågavarande anledning — i likhet med de ordinarie prästerna — åtnjuta honom vid kyrkoadjunktstjänsten eller för vakansförordnandet tillkommande löne förmåner (bortsett, för särskilt fall, från s. k. ödebygdstillägg) med avdrag blott för vad han fått sig ålagt att utgiva i kostnad för egen vikaries avlöning. Den reglering, som med förenämnda framställningar från domkapitlen avses, synes fördenskull sakna aktualitet för dessa två kategorier av extra ordinarie präster.

Vad däremot beträffar pastoratsadjunkt samt stifts- och kontraktsadjunkt, äro dessa präster i denna sin egenskap berättigade till avlöning allenast för tid, varunder de fullgöra prästerlig tjänstgöring. Upphör eller avbrytes av särskild anledning förordnandet för sådan präst och erhåller denne icke omedelbart annat prästerligt förordnande, har han — i regel — alltså icke att påräkna någon som helst avlöning såsom präst. Blott för det fall, att han på grund av styrkt sjukdom är oförmögen att tjänstgöra, kan han under särskilda betingelser erhålla viss avlöningsersättning, s. k. sjukledighetsarvode.

Sistnämnda prästers väsentligaste löne förmåner vid tjänstgöring äro, i korthet angivna, följande:

Pastoratsadjunkt åtnjuter bostad och vivre in natura eller gottgörelse i penningar härför, allmänt adjunktsarvode (bestående av arvode å 1,200 kronor eller i vissa fall 1,260 kronor jämte ålderstillägg efter fem och tio års tjänstgöring å 300 kronor), provisoriskt tilläggsarvode å 600 kronor samt vikariearvode vid tjänstgöring såsom vikarie (i allmänhet 5 % av den reglerade avlöningen och den provisoriska tilläggsavlöningen vid den tjänst, som uppehålls) ävensom dyrtidstillägg å flertalet av dessa löne förmåner.

Stifts- och kontraktsadjunkterna åtnjuta för närvarande, envar jämlikt Kungl. Maj:ts bestämmande, arvode å 3,400 kronor med två ålderstillägg å

300 kronor samt ersättning för bostad och vivre med 3,000 kronor för år ävensom dyrtidstillägg.

I fråga om sjukledighetsarvode åt extra ordinarie präst stadgas i prästlönereglingslagen 12 § fjärde stycket, att dylik präst, som på grund av styrkt sjukdom är urståndsatt att mottaga eller uppehålla förordnande som adjunkt eller vikarie, må åtnjuta arvode enligt Konungens närmare bestämmande. I 14 § 2 mom. tredje stycket i samma lag stadgas vidare, att arvode åt extra ordinarie präst, som på grund av sjukdom åtnjuter befrielse från förordnande, gäldas av kyrkofonden. Enligt Kungl. Maj:ts den 15 februari 1935 (nr 17) utfärdade reglemente för prästerskapets avlöning, 2 kap. 7 §, äger *pastoratsadjunkt*, som på grund av styrkt sjukdom erhåller befrielse från honom meddelat förordnande, under förutsättning att han under minst två år fullgjort prästerlig tjänstgöring, åtnjuta sjukledighetsarvode till belopp, motsvarande honom eljest tillkommande allmänt adjunktsarvode och provisoriskt tilläggsarvode. Sjukledighetsarvodet får dock icke uppbäras för längre tid än sammanlagt 730 dagar under loppet av fem år. Å nämnda arvode utgår dyrtidstillägg ur kyrkofonden (jfr kungörelsen nr 7/1936 angående dyrtidstillägg åt präster). Under samma förutsättningar, som här angivits, äger även — jämlikt 2 kap. 8 § i avlöningsreglementet — extra ordinarie präst, som innehar förordnande såsom *stiftsadjunkt* eller *kontraktadjunkt*, bekomma sjukledighetsarvode med belopp, motsvarande vad han såsom pastoratsadjunkt skulle ägt åtnjuta. Slutligen stadgas i 2 kap. 9 § i avlöningsreglementet, att extra ordinarie präst, som icke innehar prästerligt förordnande och vilken på grund av styrkt sjukdom är förhindrad mottaga sådant, må, under förutsättning att domkapitlet vid dylikt förordnandes meddelande finner honom ha bort erhålla det samma, därest han ej varit sjuk, samt i övrigt i enlighet med vad i 7 § stadgas, erhålla sjukledighetsarvode från och med den dag, då förordnandet av den därtill utsedde tillträdes.

Liksom sjukledighetsarvode med därå belöpande dyrtidstillägg gäldas ock ur kyrkofonden såväl pastoratsadjunkt tillkommande allmänt adjunktsarvode, provisoriskt tilläggsarvode och dyrtidstillägg som stifts- och kontraktadjunkternas samtliga löneförmåner. Stadganden härom finnas, förutom i avlöningsförfattningarna, i 1932 års kyrkofondslag 6 §. Där stadgas sålunda, dels att av kyrkofonden skall enligt vad särskilt är stadgat gäldas kostnad för avlöning av präster, som avses i lagen om reglering av prästerskapets avlöning, i den omfattning, som är angiven i sistnämnda lag jämte vissa därtill anslutna lagar (bland annat lagen om dyrtidstillägg åt präster), dels ock att av kyrkofonden skall utgöras anslag, som Konungen må finna skäligt bevilja prästman för särskild prästerlig tjänstgöring inom riket, dock att för ändamålet icke under något år må användas mer än 400,000 kronor. Med prästman, som här

sist sagts, avses stifts- eller kontraktsadjunkt. Dessas avlönande är nämligen, då de icke tillhöra de territoriella församlingarnas prästerskap, icke reglerat i prästlönereglingslagen.

Domkapitlens förutnämnda framställningar innehålla i korthet följande:

Domkapitlet i Göteborg har föreslagit, att de extra ordinarie prästmännen i likhet med andra extra befattningshavare i allmän tjänst, exempelvis läroverkslärare, måtte erhålla rätt att under här åsyftad militärtjänstgöring efter viss tids tjänstgöring såsom präst, förslagsvis sex månader, erhålla dem eljest tillkommande arvode med skäligt avdrag. *Domkapitlet i Lund* har gjort jämförelser mellan pastoratsadjunkter och amanuenser i lönegrad Eo 16 samt mellan stiftsadjunkter och befattningshavare i lönegrad Eo 21. Med utgångspunkt härifrån har domkapitlet hemställt, att ifrågavarande adjunkter måtte under militärtjänstgöringen få behålla arvodet, ålderstillägg och dyrtidstillägg, vilka förmåner skulle utgå ur kyrkofonden. Domkapitlet har understrukit behovet av att stiftsadjunkter erhöles högre löneförmåner än pastoratsadjunkter, då de förra äro i särskild grad meriterade och, därest de ej innehaft stiftsadjunktsbefattningar, skulle ha varit åtminstone kyrkoadjunkter. Även *domkapitlet i Växjö* har framhållit stiftsadjunkternas svåra belägenhet och det obilliga i att dessa befattningshavare icke åtnjuta någon lön under militärtjänstgöring. *Domkapitlet i Härnösand* har föreslagit, att pastoratsadjunkt måtte under den militära tjänstgöringen få uppbära allmänt adjunktsarvode och dyrtidstillägg samt att stiftsadjunkt skulle få behålla två tredjedelar av sina löneförmåner.

I gemensamt utlåtande över domkapitlets i Göteborg framställning ha *kammarkollegiet* och *statskontoret* — med påpekande att i fråga om avlöning åt kyrkoadjunkt, då denne vore inkallad till militärtjänstgöring, icke erfordrades några särskilda föreskrifter — framhållit, hurusom såväl pastoratsadjunkt som stifts- och kontraktsadjunkt icke, då deras förordnanden avbrötes av annan anledning än sjukdom, ägde behålla någon del av sina avlöningsförmåner. Enligt ämbetsverkens mening måste det anses rimligt, att sistnämnda prästmän under militär tjänstgöring av anledning, varom här vore fråga, erhöles rätt att uppbära viss del av dem eljest tillkommande löneförmåner.

Ämbetsverken ansåge, att detta syfte kunde vinnas, om de i 2 kap. 7—10 §§ av prästerskapets avlöningsreglemente givna bestämmelserna om rätt till sjukledighetsarvode förklarades skola avse även ledighet för militär tjänstgöring i anledning av såväl anbefalld förstärkt försvarsberedskap som mobilisering. Ämbetsverken ville fästa uppmärksamheten vid de särskilda bestämmelserna rörande civila icke-ordinarie befattningshavares löneförhållanden under militär tjänstgöring i anledning av

mobilisering. I enlighet med vad som stadgats beträffande liknande särskilda avlöningsföreskrifter för viss personal i statens och kommuns tjänst syntes åt de föreslagna bestämmelserna böra förlänas giltighet från och med den 1 september 1939.

För möjliggörande av en dylik anordning erfordrades emellertid, framhålla ämbetsverken, ändring i 12 och 14 §§ prästlönereglingslagen, och de hemställa förty, att Kungl. Maj:t ville hos riksdag och kyrkomöte utverka erforderlig ändring i nämnda lagrum.

Det genom lag den 21 november 1925 (nr 458) till 12 § prästlönereglingslagen lagda fjärde stycket borde enligt ämbetsverken för fyllande av nu åsyftat ändamål erhålla följande ändrade lydelse:

»Extraordinarie präst, som på grund av styrkt sjukdom eller eljest är urståndsatt att mottaga eller uppehålla förordnande som adjunkt eller vikarie, må åtnjuta arvode enligt Konungens närmare bestämmande».

Likaledes borde tredje stycket av 14 § 2 mom. prästlönereglingslagen — vilket stycke jämväl tillkommit genom förenämnda lag den 21 november 1925 — ändras sålunda:

»Arvode åt extraordinarie präst, som på grund av sjukdom eller eljest åtnjuter befrielse från förordnande, gäldas av kyrkofonden».

Mot detta utlåtande har *reservation* anförts av kammarrådet Grönvall, med vilken generaldirektören i kammarkollegiet Berglöf förenat sig:

För sin del funne Grönvall, under åberopande jämväl av vad domkapitlet i Göteborg anfört, anledning ej föreligga att i fråga om villkor för åtnjutandet av löneförhöjningar i nu avsedda fall, där särskilda tillfälliga förhållanden förelåge, meddela strängare bestämmelser än de, vilka enligt kungörelsen nr 749/1939 samt de av urtima riksdagen godkända propositionerna nr 72 och 85 gällde för där avsedda civila icke-ordinarie befattningshavare. Han ansåge förty bestämmelser i nu förekommande hänseenden böra för pastorats- och därmed likställda adjunkter meddelas av i huvudsak samma innehåll som de, vilka gällde för nyssberörda civila icke-ordinarie befattningshavare, sålunda jämväl i vad avsåge tidsbegränsningar i fråga om rätt att komma i åtnjutande av, respektive åtnjuta dessa avlöningsförhöjningar. Bestämmelser, som här avsåges, torde icke böra inarbetas i avlöningsreglementet utan meddelas i en särskild författning.

De med hänsyn till rådande utrikespolitiska läge anbefallda försvarsberedskapsåtgärderna ha, såsom av det sagda framgår, jämväl för prästerskapets del aktualiserat frågan om särskilda föreskrifter rörande de till militärtjänst inkallades löneförhöjanden under här avsedd särskild militärtjänstgöring. I likhet med förutnämnda myndigheter finner jag dylika föreskrifter påkallade, såvitt angår vissa extra ordinarie prästmän, vilka enligt nu gällande bestämmelser vid sådan tjänstgöring måste avstå samtliga löneförhöjningar. De extra ordinarie präster, som här komma i fråga, äro, såsom redan omnämnts, *pastorats-, stifts- och kontraktsadjunkter*. Dessa äro nämligen icke berättigade att behålla någon del

Departementschefen.

av sina löneförmåner under militärtjänstgöring. I likhet med de flesta av staten eller med statliga medel avlönade befattningshavare torde nämnda adjunkter böra erhålla rätt att bibehålla en del av sina löneförmåner under militärtjänstgöring i anledning av förstärkt försvarsberedskap.

För sådan adjunkt, som befrias från prästerligt förordnande för att tjänstgöra såsom beställningshavare i försvarsväsendets reserver eller som landstormsofficer, torde den i propositionen nr 72 till 1939 års urtima riksdag omförmälda minimiregeln beträffande lön åt icke-ordinarie befattningshavare i dylika fall böra tillämpas. Om den adjunkten härvid från försvarsväsendet tillkommande månadslönen understiger den månadsavlöning, som han såsom pastoratsadjunkt skulle ägt uppbära, bör han alltså äga utbekomma skillnaden, därest han sedan ingången av kalenderåret närmast före militärtjänstgöringens början fullgjort sammanlagt minst sex månaders prästerlig tjänstgöring.

Beträffande lön åt här avsedd adjunkt, som fullgör värnpliktstjänstgöring under förstärkt försvarsberedskap, ansluter jag mig i princip till vad kammarkollegiet och statskontoret i detta avseende föreslagit, nämligen att enahanda regler böra vinna tillämpning som de, vilka gälla för adjunkt, vars förordnande upphör på grund av sjukdom. Såsom redan erinrats, utgår sjukledighetsarvode dock endast till befattningshavare, som fullgjort minst två års prästerlig tjänstgöring och ej för längre tid än sammanlagt 730 dagar under loppet av fem år. Dylika begränsningar av löneförmånerna torde icke böra gälla, då fråga är om militärtjänstgöring under förstärkt försvarsberedskap. I nu avsedda fall skulle alltså adjunkt äga uppbära allmänt adjunktsarvode (vari ingår bland annat ålderstilllägg) och provisoriskt tilläggsarvode samt dyrtidstilllägg å dessa arvodesförmåner. Vad nu föreslagits torde även böra gälla i fråga om prästman, som vid tiden för militärtjänstgöringens början icke innehar prästerligt förordnande eller vars förordnande skulle ha upphört under tiden för den militära tjänstgöringen men vilken med säkerhet skulle ha erhållit förordnande, om han ej varit inkallad. I anslutning till vad som föreskrivits beträffande statliga befattningshavare torde i de nu berörda fallen böra uppställas den förutsättningen, att vederbörande prästman sedan ingången av kalenderåret närmast före militärtjänstgöringens början fullgjort sammanlagt minst sex månaders prästerlig tjänstgöring.

Samma princip, som enligt vad här föreslagits skulle komma att tillämpas beträffande pastorats- samt stifts- och kontraktsadjunkter, då de under ifrågavarande förhållanden tjänstgöra såsom beställningshavare i försvarsväsendets reserver eller såsom landstormsofficerare, lärer böra under samma förhållanden gälla beträffande kyrkoadjunkt och vakansvikarie.

De föreslagna reglerna torde böra avse icke blott militärtjänstgöring

i anledning av anbefalld förstärkt försvarsberedskap utan även vid beredskapstjänstgöring och partiell mobilisering

Vid bifall till vad nu föreslagits skulle stiftsadjunkterna erhålla samma prästerliga löneförmåner som pastoratsadjunkter skulle komma att åtnjuta vid militärtjänstgöring, varom här är fråga. Ehuru vissa skäl kunna anföras för ståndpunkten, att de förra därvid böra tillerkännas högre löneförmåner än pastoratsadjunkterna, anser jag mig icke kunna nu tillstyrka en sådan differentiering, enär detta skulle innebära ett avsteg från de principer, som gälla inom det prästerliga avlöningsväsendet.

De *kostnader*, som de ifrågasatta förmånerna komma att medföra, torde böra gäldas av kyrkofonden, varur extra ordinarie präst under sjukdom tillkommande löneförmåner utgå. Arvodet eller arvodesfyllnaden åt stifts- eller kontraktsadjunkt jämte därå belöpande dyrtids-tillägg synes därvid icke böra belasta det särskilda anslag, som ställts till Kungl. Maj:ts disposition för bekostande av särskild prästerlig tjänstgöring, utan torde böra, i likhet med sjukledighetsavlöningen, bestridas ur fondens allmänna tillgångar. Jag vill i detta sammanhang framhålla, att det i många fall i fråga om stifts- och kontraktsadjunkterna torde visa sig icke oundgängligen nödvändigt att förordna ersättare för inkallad prästman, varigenom utgiftsökningen för kyrkofonden kommer att begränsas.

Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att, därest riksdagen icke finner anledning till erinran mot vad sålunda förordats, utfärda närmare bestämmelser i förevarande hänseende. I likhet med statskontoret och kammarkollegiet finner jag emellertid de ifrågasatta föreskrifterna påkalla vissa ändringar i lagen om reglering av prästerskapets avlöning. Nämda lag innehåller, såsom redan nämnts, i 12 § en bestämmelse, som bemyndigar Kungl. Maj:t att bestämma arvode åt extra ordinarie präst vid *styrkt sjukdom*, varjämte i 14 § stadgas, att arvodet i sådant fall skall gäldas av kyrkofonden. Nämda myndigheter ha föreslagit en ändring av dessa lagrum av innebörd, att de skola äga tillämpning vid *styrkt sjukdom eller eljest*. Detta uttryck synes mig dock för vittomfattande. Jag vill i stället förordna uttrycket *på grund av styrkt sjukdom eller för fullgörande av militär tjänstgöring, påkallad av särskilda förhållanden*.

Därest riksdagen godkänner det upprättade lagförslaget, synas ändringar i kyrkofondslagen icke behöva vidtagas. Jämlikt 6 § sistnämnda lag skall nämligen av kyrkofonden gäldas, bland annat, kostnad för avlöande av präster, som avses i lagen om reglering av prästerskapets avlöning, i den omfattning, som är närmare angiven i sistnämnda lag. Till sådana präster hänföras jämväl — såsom extra ordinarie präster — stifts- och kontraktsadjunkterna vid avbrytandet av deras förordnanden för här avsedd militär tjänstgöring.

Såsom av kammarkollegiets och statskontorets yttranden framgår, ha dessa myndigheter ansett kyrkomötets medverkan till den ifrågasatta lagändringen erforderlig. Jag vill emellertid erinra om att den lagändring, det här gäller, tillhör området för sådana kyrkligt-ekonomiska frågor, beträffande vilka riksdagen — på sätt framgår av första lagutskottets, av riksdagen godkända utlåtande den 3 juni 1936, nr 46 — uttalat *önskvärdheten* av att kyrkomötets yttrande i ärendena måtte inhämtas, så att mötet finge tillfälle att däri företräda de speciellt kyrkliga intressena. Under normala förhållanden torde också ett med den nu aktualiserade avlöningsfrågan likartat ärende ha — i överensstämmelse med praxis — hänskjutits till kyrkomötet för dess hörande. Med hänsyn till den föreliggande frågans brådskande art och då det givetvis icke kan ifrågasättas att enbart för detta ärendes behandling inkalla allmänt kyrkomöte under innevarande år, torde ett avsteg från omfördälda praxis i detta fall få anses vara av förhållandena påkallad. Då den åsyftade lagändringen rör ett ämne av i det hela löneteknisk natur och då ärendet härutinnan får anses tillfyllest utrett genom de i ärendet hörda myndigheternas yttranden, bör tydligen ej heller finnas något att från saklig synpunkt erinra mot att kyrkomötet i förevarande fall icke höres.

De bestämmelser, jag i det föregående förordat, torde bära i likhet med vad som gäller beträffande motsvarande för statliga befattningshavare utfärdade föreskrifter erhålla giltighet från och med den 1 september 1939.

Föredragande departementschefen hemställer därefter, att ett i enlighet med det anförda inom ecklesiastikdepartementet upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 12 § och 14 § 2 mom. lagen den 9 december 1910 (nr 141, sid. 27) om reglering av prästerskapets avlöning* måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Gösta Sandberg.